

KUOLEMAN VARJO

“Kuka ei itkisi minua, Jumalan hylkäämää, joka olen paratiisin tuonelaan vaihtanut?”

Laskiaissunnuntain veisuissa kuuluu syntiinlankeemuksen tragedia. Ero Jumalasta, Elämästä, vei ihmisen ja luomakunnan kuoleman ja turmeluksen valtaan. Ihminen asetti saatanan tämän maailman ruhtinaaksi toteltuaan sitä Jumalan sijasta.

Kuoleman pelko ja siitä siinneet lukemattomat muut pelot ovat langenneen ihmisen tunnusmerkki. Pääsiäisenä, josta osallistutaan kasteessa, tuo valta murrettiin: “Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin [Kristus] niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia” (Hepr. 2:14–15).

Kristus nuhtelee myrskyä pelänneitä apostoleja: “Te vähäuskoiset, miksi olette pelkureita?” (Matt. 8:26) Paastossa kristittyä kutsutaan vapaustaisteluun, löytämään uudelleen kasteen suoma vapaus ja Pääsiäisen ilo. “Sillä Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden ja raittiuden hengen” (2. Tim. 1:7).

“Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, eivätkä sen jälkeen voi mitään enempää tehdä” (Luuk. 12:4). Niinpä suuren paaston veisuissa asetetaan esikuvaksi marttyyrit: “Kristuksen soturit eivät peljänneet kuninkaita eivätkä hirmuhallitsijoita, vaan jalolla rohkeudella ja miehuudella tunnustivat kaikkien Herran, Jumalan ja Kuninkaamme, sekä rukoilevat nyt sielujemme puolesta.”

Teoksessaan *Portaat pyhä Johannes Siinailainen* opettaa: “Älä epäröi mennä jo aamuvarhain paikkoihin, joissa yleensä pelkäävät, sillä jos vähänkin annat periksi, tämä lapsellinen ja naurettava pahe vanhenee kanssasi. Mennessäsi aseistaudu rukouksella. Perille tultuasi kohota kätesi rukoukseen. Kiusaa vihollisia Jeesuksen nimellä, sillä ei taivaassa eikä maan päällä ole voimallisempaa asetta. Päästyäsi sairaudesta ylistä Lunastajaasi, sillä kun kiität Häntä, Hän varjelee sinua iankaikkisesti.”

Tämän luettuaan tuleva vanhus Paisios, ollessaan neljännellä luokalla, meni yöllä hautausmaalle ja istui tyhjässä haudassa. Niin hän karkotti pelon kyseistä paikkaa kohtaan. “Herran palvelijaksi tullut pelkää vain omaa Valtiastaan, mutta Häntä pelkäämätön säikky usein omaa varjoansakin”, sanoo pyhä Johannes Siinailainen.

Eräs kaunein ilmaus Kristuksessa saavutetusta voitosta kuolemasta ja pelosta on lukemattomat pyhät ihmiset aina meidän aikamme ohjaajavanhuksiin, joiden ympärillä eläimet lakkasivat pelkäämästä. Pyhä Serafim Sarovilainen karhuystävineen ei ole mikään poikkeus tai legenda. Pyhässä ihmisessä eläimet tunnistavat kuninkaansa, ja luomakunta palaa paratiisin tilaan.

Heikki Alex Saulamo